

"האומנם לדעתו יגיעה אשר תלמיד תומכי-תמימים יהיה תמים כדרוש אינו נוגע לכללות העניין דשנת השבעים?..."

מִתְנַת הַבָּנִים

מבצע הכנה ליום הברזי י"א ניסן - 120 שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע | גיליון מס 3 | יו"ל לשבת פר ויקהל / שקלים תשפ"ב

רישום שיא בישיבות גדולות

מבצע 'מתנת הבנים' שבר שיא שטרם נראה כמוהו ברישום למבצע ע"י תלמידי התמימים בישיבות הגדולות - מעל 500 נרשמים!

החזרת דוח שני

ביום ראשון הקרוב - כ"ו אדר, נגמר מילוי דוח שני לישיבות קטנות, ודוח ראשון לישיבות גדולות בשער הכניסה. יש לגשת לנציג, למלא דוח לרבי ולהמשיך ביתר שאת במילוי הדוח הבא של המבצע.

מבחן בניינים א' לשי"ק

ביום שני הקרוב כ"ז אדר יתקיים מבחן בניינים א' לתלמידי הישיבות קטנות בהיכלי הישיבות. שאלות חזרה חולקו לתלמידים, הערות חשובות וחומרי הלימוד למבחנים נתלו בלוחות המודעות. עקבו אחר הפרטים!

פתח דבר

הרב זלמן שי' קפלן ראש ישיבת תות"ל צפת

אפתח בלשון הרב במכתב שנכתב עבור ישיבת תומכי תמימים במונטריאול, בעניין לידת משה רבינו בז' אדר. הנושא נתבאר בכמה מקומות בדברי נשיא דורנו כ"ק אדמו"ר זי"ע, אולם במכתב זה ישנה הדגשה עיקרית השייכת ובפרט בדורנו ובמצבנו העכשווי ובפרטי פרטיות עבור תלמידי התמימים יחי.

"איתא בגמרא: כיון שנפל פור בחודש אדר שמח (המן) שמחה גדולה, אמר: נפל לי פור בירח שמת בו משה, ולא הי' יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד. ולכאורה התירוץ אינו מובן כלל, שהרי המיתה באה אחרי הלידה ומבטלתה.

והביאור בזה, כי משה הי' רועה, עד שלא בא לעולם נתייחד להיות רועה וגואל ישראל, להיות גואלם ממצרים ולהביאם אל הר האלקים חורבה לקבל התורה.

ובכל דור ויום אשר רואה אדם עצמו כאילו הוא יצא ממצרים ומודה להקב"ה ומברך נותן התורה - לשון הווה - חיים ענינו ופעולתו של משה, ומה הם חיים - אף משה רבנו חי.

ואף שנשתנה אופן פעולה זו לאחר מות משה עבד ה', כי באה על ידי תלמידיו ואתפשטותי' דמשה - כדאי הוא יום הלידה שיכפר על המיתה ושינוי הבא על ידיו,

כיון שביום הלידה בקע והתחיל לזרוח שמש משה בעולם, וגם עתה מאיר הוא, אף כי בשינוי.

ישיבה הק' תומכי-תמימים במאנטרעאל תפקידה לקיים ציווי הכתוב: זכרו

תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל חוקים ומשפטים, להקים תלמידים אנשי משה תמימים חפצים בתורה תמימה, תורת הנגלה ופנימיות התורה, חפצים בהתלהבות ואור חסידותיים, וכל העוסקים ופועלים לחיזוק הישיבה והתפתחותה והרחבתה, גם שכרם מעין פעולתם - שכר בנגלה ובפנימיות, בגשמיות וברוחניות ומתמיד ונצחיי" (אג"ק כרך יח, אגרת ו'תשמז).

עד כאן לשון הרב. ההדגשה והחידוש המיוחד במכתב זה לעניות דעתי היא, שהנצחיות של משה רבינו שהתגלתה בכך ש"נתמלא הבית כולו אורה", היא העובדה שהאור הזה ממשיך לזרוח בתוך ליבם ונפשם של תלמידיו ותלמידי תלמידיו.

במילים אחרות: ה"נתמלא הבית כולו אורה" כביכול מדליק ניצוץ אצל כל אחד מהמקושרים למשה רבינו ומושפעים וממילא זהו אור נצחי שאינו מתבטל או נחלש על ידי שינוי גשמי! ועל כן, ברור הדבר אשר גם במצבנו, לאחר ג' תמוז, מאיר האור העצמי שהתחיל להאיר בי"א ניסן תרס"ב, על ידינו, בעולם הזה הגשמי וביתר שאת.

הזכות הגדולה בה זכינו, שעל ידינו יאיר האור העצמי של הרבי בעולם, כרוכה באחריות גדולה ג"כ, להיות מתאימים לכוונה העליונה בהנהגתנו הפנימית, שתבטא במעשה בפועל בהתמסרותנו לרבי - לתורתו ולהוראותיו - אשר כולא חד.

המשך בעמ' 2 <<<

מבצע 'מתנת הבנים'
 בסיוע 'קרן מרומים'
 לזכות הנדיב
 ר' יצחק בן לאה
 בהשתדלות
 הרב לוי יצחק בן חוה חיה ביילא

למילוי משאלות לבכם לטובה
 ולברכה בטוב הנראה והנגלה

מתנה קשורה עם רצון לגרום נחת-רוח...

כאן המקום גם להוסיף:

כיון שישנם כאלו שמתכוונים בנוגע ליום הולדת וכו', וחושבים באיזה אופן לבטא זאת, בענין הצדקה . . ענין התורה וכו' - הנה כאן המקום להעיר (בעי"ן) ולהאיר (באל"ף), שלכל לראש יש לקשר זאת עם ענין של תורה.

ולא די בענין הצדקה עבור לימוד התורה, "תמכין לאורייתא", שזהו אומנם ענין נעלה, כמ"ש "ותומכין מאושר", ואיתא בזהר "א"ת מאושר אלא מראשו", היינו, שעי"ז ממשיכים מראש ומקור כל הברכות, אבל אעפ"כ, אין זה מגיע ללימוד התורה עצמו (אף שבכתוב נאמר תחילה "זבולון בצאתך" ואח"כ "ישכר באוהלך").

במילים אחרות - ובפשטות:

ובהקדים - שבנוגע למתנה בכלל לא שייך לקבוע תנאים, אבל, מתנה קשורה עם רצון לגרום נחת-רוח...

ולכן: בכל ענין שיהי' - אצל מי שירצה - צדקה באופן כך או פעולות טובות באופן כך ומעשים טובים באופן כך, הנה נכון ורצוי וטוב וישר ונעים וכו' (ככל ש"ו התוארים שנאמרו ב"אמת ויציב") שיהי' אצל כל אחד גם ענין של הוספה בלימוד התורה, וכאמור, הן בנגלה דתורה והן בפנימיות התורה.

משיחת פורים תשל"ב

>>> המשך מעמ' 1

מ"א שבט עד י"א ניסן יש בכל שנה שני חדשים וכיון שהקב"ה הוא רחמן, הוסיף עוד חודש . . כך שישנם שלשה חדשים

כיון שעומדים כבר ב"א שבט - יש להזכיר שבשנה שעברה ב"א ניסן דובר (אודות כמה ענינים, וביניהם גם) אודות ענין שנוגע לחדשים שלאח"ז עד י"א ניסן תשל"ג - הקמת ע"א מוסדות.

וכמוכן מעצמו - לא על חשבון המוסדות הקיימים (שיחסר בהם דבר-מה), אלא באופן של הוספה; וכיון ש"צדיקים" ("עמך כולם צדיקים") דומין לבוראם" - יהי' זה באופן של "תוספתו מרובה על העיקר", והיינו, שבמוסדות חדשים תהי' לא רק אותה מדה של חיות כמו במוסדות הקיימים, אלא באופן ש"מרובה על העיקר", ובמילא יהי' הענין ד"קנאת סופרים תרבה חכמה", שאלו שעוסקים במוסדות הקיימים יוסיפו בעבודתם, כדי שלא "לפגר" ("ניט אפשטיין") אחר המוסדות החדשים, וכך תהי' ההליכה "מחיל אל חיל".

ובכן: מ"א שבט עד י"א ניסן יש בכל שנה שני חדשים; וכיון שהקב"ה הוא רחמן, הוסיף עוד חודש (שהרי בשנה זו יש אדר ראשון ואדר שני), כך שישנם שלשה חדשים - שזהו ענין של "חזקה" וכו' וכו', ככל הפרטים שישנם בשלשה חדשים, כולל ובמיוחד - תקופה שלימה, דכיון שיש ד' תקופות בשנה, הרי כל ג' חדשים הו"ע של "תקופה".

המשך בעמ' 3 <<<

על מנת לחדד את משמעותה של הבאת 'מתנה' רבי, ובפרט בשנה זו, לקראת יובל המאה ועשרים להולדת הרבי, כדאי להתבונן בפתגם המובא ב'היום יום' בתאריך י"ב אדר א':

"כתיב מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו. יש לך אנשים שהם גדולי השם בחכמתם או בעשרם, אבל מתן אדם, כשהאדם נותן את האדם שלו באיזה התעסקות בהחזקת הדת, הנה לא זו בלבד כי ירחיב לו, אלא עוד זאת כי לפני גדולים ינחנו".

א. מפתגם זה מובן כי פירושה האמיתי של 'נתינה' היא נתינת דבר שהוא היפך טבעו של הנותן, ואשר לא בהכרח שמרגיש ה"רווח" בזה. ובענייננו: לימוד שיחות ומאמרים של הרבי הוא חשוב ביותר כמוכן, אולם בכך אנו מקבלים ו"מרוויחים" כביכול. נתינת ה"אדם" שלנו הוא כאשר אנו מתייגעים אף בדברים שאינם לפי טבענו אך ורק בכדי לגרום נחת רוח, בלי שום רווח אישי, גם לא רווח רוחני.

ב. ועיקר: יש לזכור כי המתנה האמיתית והעיקרית היא להיות תמים כדבעי: להתייגע בלימוד הנגלה והחסידות ובעבודת התפילה, להתנהג ביראת שמים, בדרכי החסידות ובאהבת רעים ודאגה אמיתית לחברים.

כל ההחלטות הנוספות שנקבל על עצמנו, הינם בבחינת דבר נוסף על העיקר. זוהי הדרישה של הרבי מאיתנו, וזו היא הנחת רוח האמיתי והנצחי אותו ביכולתנו לגרום!

כאשר אנו נעשה את המוטל עלינו, ביגיעה, נזכה שהקב"ה יקבל את ה'מתנה' שלנו ויעניק לנו את ה'מתנה' שלו - הגאולה האמיתית והשלמה, ובי"א ניסן נזכה להתוועד עם הרבי בגשמיות למטה מעשרה טפחים.

כיון שעוברים משבעים ונכנסים לשמונים, יש לעורר על כך שבמשך שנה זו יתוספו לכל הפחות שבעים ואחד מוסדות

שהתנדבו ל"קרן השבעים", לכל הפחות חלק המעשר מכל ההוצאות הקשורות עם יסוד שבעים ואחד מוסדות חדשים.

ואין להתיירא שמא יקימו מיד במשך שנה זו (לא רק שבעים ואחד, אלא) שמונים מוסדות, או אפילו מאה — ואדרבה: תבוא עליהם ברכה, ובודאי לא תהיי בכך מניעה לתת חלק המעשר (או אפילו יותר ממעשר).

ובלבד שתהי' ההתחלה ע"י "אצבע קטנה" של כל אחד — בנוגע לעניינים שאנשים צריכים לעשות, ושל כל אחת — בנוגע לעניינים שונים ובנות צריכות לעשות, ויעסקו בזה מתוך מסירה ונתינה, אע"פ שנראה [ויתכן שכן הוא ע"פ תורה, כדברי המדרש שהוא חלק מתורת אמת] שזוהי "אבן גדולה".

וכאן יכולים להתחיל מיד מה"מעשר": בדרך כלל הסדר הוא שכשישנם ה-90 אחוזים, אזי מקבלים ה-10 אחוזים מה"גזבר" שלי; אבל בשנה זו אוציא זאת מרשותו... וההתחלה תהי' מחלק המעשר, שיתנו תחילה עשר אחוזים, ואח"כ תהי' ה"זריעה" ע"י כל אחד — להשלים את

המשך בעמ' 4 <<<

ב"פ ככה, ולא באופן מרומה, אלא שאכן יהי' "מאתיים".

. . ובנוגע לעניינינו: "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים" — לא רק רצון בפנימיות ("חפץ"), שיכול להשאר ללא גילוי ולא לבוא בפועל, אלא הדבר צריך לבוא באופן של רצון בגלוי; ועד שנעשה כהפירוש השני ב"רצון" — מלשון מרוצה, שנפשו ונשמתו נמצאים בתנועה של ריצה למלא את הענין שרוצה בו, ובנדו"ד — שיהי' לו "מאתיים".

לב. וכרגיל — יש גם לקשר כל ענין עם מספר מסויים [וכפי שכבר ראו כמ"פ, שכאשר מעוררים בכלל שצריך לפעול, אזי אומרים שכבר פעלו, ואי אפשר לדעת מה וכמה פעלו כו'], שלכן מדייקים גם חז"ל לומר מספר מסויים: "רוצה מאתיים".

ובנדו"ד: כיון שעוברים משבעים ונכנסים לשמונים, יש לעורר על כך שבמשך שנה זו יתוספו לכל הפחות שבעים ואחד מוסדות.

— מסתמא ישנם כאלו שמיד יתייראו... אך מצד העייפות מהריקוד והשירה — לא ישימו לב להתחייבות שלוקחים על עצמם, ובפרט שאין זו התחייבות, אלא

ענין של זכות, וכיון שמדובר אודות מוסדות שבהם תולוי תועלת הרבים, הנה זכות הרבים תלוי בו, ומה שנוגע למעשה בפועל — שזכות הרבים מסייעתו שיבוא הדבר בקלות יותר מכפי שמשער בעצמו.

. . ובכן: "חבר אני לכל אשר יראוך" (כל אלו שיעסקו בזה מתוך מסירה ונתינה) — שיתנו, בלי נדר, ממה

ישנו ענין שצריכים לקבעו בחוזק — שלכן המתנתי למצב שתהי' התעוררות באופן הניכר בגלוי:

ובהקדים — ששאלו אצלי: כיון שישנו כבר הענין ד"ימי שנותינו בהם שבעים שנה" — מה מתכננים לעשות לאחריו כן, דלכאורה הרי זה הזמן לחשוב אודות מנוחה וכו'.

והמענה על זה:

לכל לראש, לא צריך להסתכל על ה"פאספארט", אלא על ההרגשה האישית ("ווי מ'פילט זיך"). ומה שנוגע עוד יותר: כמה מהשנים היו שנים קיימים — שהרי אין זה "קונץ" שמספר השנים מצויין ב"פאס" או ב"תעודת לידה" וכיו"ב, אלא יש צורך להבטיח שזהו באופן ד"בא בימים", כפירוש הזוהר שכל הימים הם שלמים עד ש"לא חסר אפילו יומא חדא".

אבל אעפ"כ, הרי ישנו מנהג ישראל ("ש"תורה הוא") בנוגע לציון שבעים שנה כפשוטם (כמ"ש בחוות יאיר והובא בפרי מגדים וכו').

ובכן: המענה על השאלה מה צריך לעשות אח"כ — מפורש בהמשך הפסוק: "ואם בגבורות", והיינו, שדוקא עכשיו צריך להתחיל לפעול בהתגברות יתירה (ביחס לחלישות שהיתה בשנים שלפנ"ז, כפי שידע אינש בנפשי", בשעה שעושה חשבון צדק).

אלא שישנם כאלו שאין ענינם לעסוק בעצמם בידים וברגלים (כיון שהדבר קשור עם מניעות שונות), ובמילא זקוקים לאלו שישמעו את הבקשה וההפצרה והתחינה וכו', שהם יפעלו זאת בפועל, ועד שיעשו זאת ע"פ הוראת התורה ש"מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, מאתיים רוצה ד' מאות", והיינו, שאלו הסבורים שהם עשו כל מה שהיו צריכים לעשות, ובשלימות — שזהו כללות ענין ה"מנה" שיש בו "מאה", שזוהי השלימות במספר — אין זה באופן שמגיע הזמן שצריכים לנוח ולילך לטייל, כיון שכבר פעלו והגיעו לשלימותם, אלא אדרבה: מצב זה צריך לעורר אותו לרצות

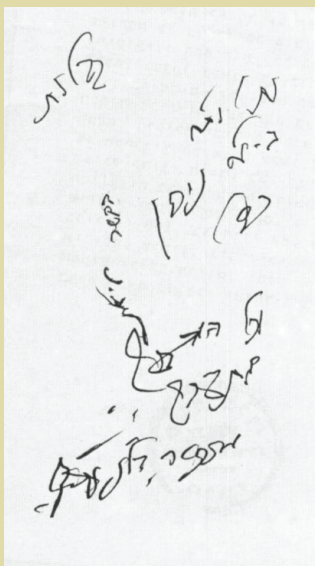
כל המברך מתברך

מענה כ"ק אדמו"ר על מכתב ברכות, ומסירת דמי מגבית, בקשר עם יום הבהיר י"א ניסן:

קבלות

נת' ות"ח בי"א ניסן כו' וכל המברך מתברך ..

אזכיר, בל"ג עה"צ

>>> המשך מעמ' 2 ויהי רצון שינצלו את הזמן של שלושת החדשים שנשארו עד י"א ניסן, למלא את כל החלטות טובות שכבר קיבלו, ולהוסיף החלטות טובות כהנה וכהנה, ועד לאופן ד"כהנה וכהנה" כפי שנתפרש בגמרא במסכת סנהדרין - ב"פ ככה או ד"פ ככה (ככל פרטי הדעות שבזה), וכל המחמיר בזה הרי זה משובח.

מוצש"ק פ' בא, יז"ד שבט, ה'תשל"ג

התשעים אחוזים (או יותר מזה), ובלבד שיתחילו מיד, בשעה טובה ומוצלחת, את יסוד המוסדות החדשים.

ואז יראו, שמשבעים ואחד המוסדות ירצו בודאי ב"פ ככה וד"פ ככה, כאמור לעיל ש"מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, מאתיים, רוצה ד' מאות", באופן דהלוך והוסיף ואור, ועד שיציפו את העולם בעניינים של טוב

וקדושה.

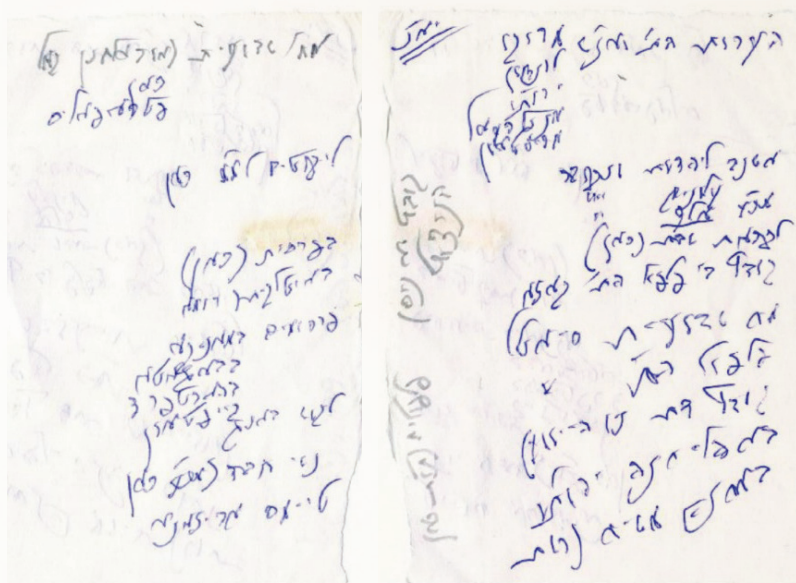
ועי"ז ימשיכו ויפעלו את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יקויים היעוד "כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם", ועד שהעולם כולו יהי מוצף ב"דעה את ה'", כמ"ש "כי מלאה הארץ דעה את הוי' כמים לים מכסים", — כפי שכותב הרמב"ם (מורה הנבוכים שבדורו ובכל הדורות עד לדורנו זה) ב"משנה תורה", "יד החזקה", בסיום

וחותם הלכות מלכים — "מאן מלכי רבנן", שבכח התורה, ו"גדול לימוד שמביא לידי מעשה", מעשה בפועל, מתקנים את העולם שיהי כרצונו של הקב"ה: "לעשות לו ית' דירה בתחתונים" — ויקויים היעוד "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו כי פי הוי' דיבר", בקרוב ממש.

י"א ניסן תשל"ב

שי למורא

רשימה שרשים כ"ק אדמו"ר מחוברות, קונטרסים, קובצים, עלונים, פרסומים וכו' שיצאו לאור לקראת יום הבהיר י"א ניסן תשמ"ב:

קובץ יא ניסן	יא"ב
הניצוץ	הערות הת' ואנ"ש מרוקו
פלפולים (תו"ת כאן	לונדון
מח' שבועית (אור אלחנן קאל	ירוש"ו
כאן	מנטרעאל
פאטראפאליס	מריסטאון
ליקוטים למ"מ כאן	אשנב ליהדות ונקובר
בפרסית (כאן)	עלונים [ונקובר]
באיטלקית (רומא	מכ"ע אלף [ונקובר]
פרסומים במאניקא	לקראת שבת (כאן)
בבאגאטא	קובץ ב' פלפול הת' קאזא
בהארטרפרד	מח שבועית סיאטל
קייפטאון	פלפול הת' [סיאטל]
לקוש באנג	קובץ דת ניו הייווען
נשי חבד (מכ"ע כאן	באהלי חנה ירות"ו
טיימס אריזאנא	במחנה משיח (רשת

זכות נעימה, התחייבות טובה ומתוקה, לבטאות יישר כח לכל אלה שהתאספו כאן

(מכיון שגם הם רוצים להשתתף בזה), שיהי זה באופן (כפי הנאמר בביכורים) ד"תשנה לשנה הבאה" שכל אחד מהם יהי לו אריכות ימים ושנים טובות, ושיוכלו לעסוק ביתר שאת בהפצת התורה והיהדות, בהמשך לפעולות כ"ק מו"ח אדמו"ר והנשיאים שלפניו עד אדמו"ר הזקן והמגיד עם הבעש"ט - ולהוריד זאת למטה מעשרה טפחים, עד לחומריות של עולם הזה, שאותה יהפכו לגשמיות ושהגשמיות תהי באופן של 'כלי לרוחניות - רוחניות אמיתית, שזהו הקב"ה בעצמו, על ידי הנהגה באופן ד"בכל דרכיך דעהו".

י"א ניסן תשל"ח

אדמו"ר, וקישרו בביטוי של השתתפות עידוד וחיזוק להפצת היהדות הנמשכת ע"י פעולה שהתחילה על ידו - זו היתה פעולה נמשכת, הינה ותהי פעולה נמשכת עד לאופן של פירות ופירי פירות - הם קישרו זאת ביום הקשור בפלוני בן פלוני, שהוא בין אלה שיש להם הזכות להמשיך את הפעולה נמשכת של כ"ק מו"ח אדמו"ר, עד שזה ירד במעשה בפועל.

במילא לכל לראש ישנו חיוב, ויתירה מזו: זכות נעימה, התחייבות טובה ומתוקה, לבטאות יישר כח לכל אלה שהתאספו כאן, וכל אלה שהתאספו ביחד במקומות אחרים וכל אלה ששומעים את הפארבריינגען, או שלאחר מכן יקראו או ישמעו את מה שדובר בהתוועדות

בשעה שמתאספים ביחד כמה וכמה יהודים, ובתוך כל הכוונות שיש להם בזה, ישנה גם הכוונה (וכוונה עיקרית) בכדי לקבל פני אחד שזכה בזכות אבותיו שיהי לו חלק בהפצת התורה והמצוה שנעשית על ידי המסובים כאן, ועל ידי כמה וכמה ששומעים את הדברים, ועל ידי כמה וכמה שעושים זאת - בידיעתם ושלא בידיעתם - על ידי התעוררות שמגיעה מהד' אמות האלה, היכן שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו התפלל ולמד וקיים מצוות במשך עשרות שנים -

במילא ישנו חיוב עיקרי שבה לכל לראש (שלבן זה צריך להיות קודם לכל ענין שבדיבור), ולבטא את הכרת הטובה לכל אלה שהתאספו בד' אמותיו של כ"ק מו"ח